

Mentsük Európából azt, ami még menthető! – Renaud Camus a Mandinernek

2018. március 4. 10:56

Írta: Leimeiszter Barnabás

http://mandiner.hu/cikk/20180304_renaud_camus_interju_europa_

„A rasszizmus romhalmazzá tette Európát, az antirasszizmus gyűlöletes bádoggvárost csinál belőle” – mondja Renaud Camus a Mandinernek. Az egykor Louis Aragon és Andy Warhol köreibbe tartozó, melegaktivistaként közismertté vált francia író mára az európai kultúra és identitás harcos konzervatív védelmezőjévé vált. Szerinte világformáló erők dolgoznak a tömegek elbutításán és elszegényítésén, a migráció felerősítésén, Európa civilizációjának lebontásán. A dél-franciaországi várkastélyában visszavonultan élő Camus szerint Magyarországnak döntő szerepe lesz abban, hogy megmentjük, ami még menthető. Nagyinterjúnk.

Kevés író van ma Franciaországban, akinek többször merül fel a neve a közéleti vitákban, mint Renaud Camus-é. Az évtizedek során irodalmi, művészeti, utazási és közéleti témájú [könyvek, cikkek, kiáltványok tucatjait író](#) Camus valóságos jelenség, egyszerre iszonyattal és rajongással fogadott figura. Egyesek a szélsőjobboldali, identitárius reneszánsz, az elharapózó ideggyűlölet központi alakját látják benne; mások a korunkat meghatározó folyamatok – és legfőképpen: a migráció – legkíméletlenebb elemzőjeként, szinte prófétaként tekintenek rá.

Bár Camus azt állítja, hogy nézetei elhanyagolható hatással voltak a közgondolkodásra, megmondóemberek és vezető politikusok hivatkoznak a szavaira. Bármit is gondoljunk róla, egy biztos: lenyűgözően érdekes értelmiségi történet az

övé, ugyanis látszólag semmi nem predesztinálta arra a szerepre, amit ma a francia közéletben játszik.

Renaud Camus 1946-ban született a közép-franciaországi Chamalières-ben (nem rokona Albert Camus-nek), jogi, filozófiai, politikatudományi tanulmányokat folytatott. Homoszexualitását sokáig próbálta elfojtani: miután felvállalta másságát, szülei megszakították vele a kapcsolatot, még az örökségből is kitagadták. A hatvanas-hetvenes években a progresszív művészvilág és a melegmozgalmak tagja volt, írásai megjelentek a *Gai pied* című homoszexuális folyóiratban. Bejárta a világot, számtalan hírességgel – így Louis Aragonnal, Marguerite Duras-szal, Andy Warhollal, Alain Robbe-Grillet-vel – kötött ismeretséget. Közeli kapcsolatban állt Roland Barthes filozófus-irodalomkritikussal, ő írta az előszót Camus *Tricks* című könyvéhez, amelyben a világ különböző városaiban átélt egyéjszakás kalandjait idézi fel az író, a könyvet Gore Vidal is méltatta egyik esszéjében. Sorra jelentek meg kísérletező munkái, különösképpen érdekelte a hiperszöveg. Camus ekkoriban a Szocialista Párt tagja volt, később pedig a zöldek mellé pártolt.

1996-ban azonban megfordult vele a világ. A Földközi-tenger partján elterülő Hérault megyét járta épp, amelyről könyvet készült írni, és egy középkori városka ablakaiban elfátyolozott nők sokaságára lett figyelmes. Camus, aki korábban semmi kivetnivalót nem talált a bevándorlásban, ennek az élménynek a hatása alatt kezdett el mélyebben elgondolkodni a migráció hatásairól. A haladó körök bizalma azonban először nem emiatt, hanem egy naplójegyzet okán rendült meg, amelyben Camus arról értekezett, hogy egy állami rádió egyik adásába túl nagy arányban hívnak meg zsidó származású résztvevőket. Nem is maradt el a botrány és persze az antiszemitizmus vádja, ugyanakkor számos értelmiségi az amúgy vállaltan Izrael-barát Camus védelmére kelt. Így tett például barátja, az azóta a Francia Akadémia tagjává választott Alain Finkielkraut filozófus is, aki a mai napig makacsul kiáll Camus mellett, a mainstream sajtó felháborodása dacára.

A médiavihar nem csitul az író körül: Camus az ezredforduló óta mindinkább a bevándorlásellenes harcnak szentelte magát, mozgalmakat, pártokat alapított, 2010-ben pedig megalkotta a Nagy Felcserélés fogalmát.

Camus a kifejezéssel arra utal, hogy szerinte az uralkodó elitek módszeresen cserélik fel a tősgyökeres európai lakosságot nem európai eredetű népcsoportokkal. A Nagy Felcserélés fogalmát hamar magáévá tette a francia jobboldal jelentős része, így például a Nemzeti Front egyes politikusai, Jean-Marie Le Pen az élen (Marine Le Pen ugyanakkor összeesküvés-elméletet lát benne); de a konzervatív média fontos alakjai – így Éric Zemmour vagy Ivan Rioufol – is alkalmazzák a kifejezést. A baloldal viszont élesen elutasítja, szélsőségesnek tartja Camus gondolatait. Az író páriává lett, kiadója szakított vele, az értelmiségi körök kiközösítették.

A L'Express riporterét, aki meglátogatta őt délnyugat-franciaországi, Plieux-ben található várkastélyában, ahol mindentől elvonultan él, Ungern-Sternberg báróra [emlékezteti](#). A The New Yorker épp decemberben [írt portrécikket róla](#), a Spectator szerzője „igazi konzervatívnak” [nevezi](#) őt.

Renaud Camus-val beszélgettünk.

Camus Plieux-ben

Ön találta fel a Nagy Felcserélés fogalmát. Állítja: nem egy elméletről, hanem napjaink leginkább szembeötlő valóságáról van szó. Hogyan mutatná be ezt a jelenséget a magyar olvasóknak?

A magyar olvasók nem is tudják, mekkora szerencsájük van, hogy be kell mutatni nekik a dolgot! Tartsák magukat tőle távol, mint a pestistől! Ez maga a horror! A franciák, az angolok, a svédek, sőt már az olaszok számára is a Nagy Felcserélés hétköznapi tapasztalat, a póre valóság: a tömeges bevándorlásról, a demográfiai alámerülésről, a lakosság és a civilizáció felcseréléséről, az etnikai viszonyok megváltoztatásáról, az iszlamizációról, az afrikanizációról, a helyettesítés útján történő népirtásról van szó. Egy adott területen, ahol egy évszázadok óta élt egy nép, hirtelen, csupán egy-két nemzedéknyi idő alatt, egy vagy több eltérő nép bukkan fel. A bennszülött lakosságot nem irtják ki, még ha megannyi merényletet és köztörvényes bűncselekményt szenved is el, hanem

fokozatosan elsüllyeszti, megfullasztják, leretusálják a fényképről, felcserélik.

Hangsúlyozza, hogy a Nagy Felcserélés nem összeesküvés-elmélet. „Éppen azt vetik a szememre általában, hogy homályban hagyom a Nagy Felcserélés okait. Valóban óvatos vagyok a kérdésben, mivel szeretném összefogni az embereket, nem megosztani őket” – jelentette ki, ugyanakkor „bizonyos érdekek és tiltások összetartó nyalábjáról” beszél. Milyen érdekekre és tiltásokra gondol?

Arra, amit *globális felcserélésnek*, egy ideje pedig *davokráciának* hívok, hovatovább közvetlen *davokráciának*. Az emberkertet Davos irányítja, tudja, ez a svájci városka, ahol a világ nagy pénzemberei évente megrendezik a nürnbergi kongresszusukat. A globális felcserélés Marxa nem más, mint Frederick Winslow Taylor, az ő *Tőké*-je pedig a *The Principles of Scientific Management* (A tudományos menedzselés elvei) címre hallgat. Az érdekek a gazdasági érdekekkel azonosak, a szó két jelentésében: egy tisztán gazdasági, vagyis jobban szólva pénzügyi világgal mellett ott találjuk a gazdaságosság, a lehető legkisebb költség, a spórolás vágyát, az általánossá tett *fapadoságot*, amit az egyenlősítés, a standardizálás tesz lehetővé. Mindezt a filmművészet nyelvére lefordítva úgy fogalmazhatnánk, hogy globális felcserélés egyenlő *Modern idők* plusz *Metropolis* plusz *Zöld szója*. A hipergazdagok, a földtől elszakadt tőkés az általános elproletarizációt tűzték ki célul, ezt viszik végbe azzal, hogy erőltetik a keveredést, és az emberi alapanyagot egynemű ipari masszává őrlik.

A felcserélést gyakran hasonlítja a holokauszthoz. Miben lát hasonlóságokat a két jelenség között?

Főképp az ipari logikában, az ember alapanyagként való kezelésében. Egyáltalán nincs szándékomban egybemosni a két eseményt, a holokauszt egyedi jegyeivel tökéletesen tisztában vagyok, ugyanakkor hiszek abban, hogy mindent *összehasonlíthatunk* mindennel, még ha ezzel csupán a dolgok különbözőségére világítunk is rá. Még mindig úgy tartják, hogy a holokauszt a zsidók ellen elkövetett bűntett volt, és ez persze ezerszer is igaz; ám ugyanakkor az ember, az ember emberszerűsége ellen elkövetett bűntett is volt ez egyben. Nagyokat szoktam vitázni ez ügyben Alain Finkielkraut barátommal, aki a holokausztot elszigetelt eseménynek, egy egyedülálló, összehasonlíthatatlan szörnyűségnek tartja.

Ezzel szemben én sötétebb módon vélekedem a holokausztról: a rossz legközepeinek, a sötétség szívének, egy történet legborzalmasabb fejezetének tartom, ami jóval azelőtt indult el, kétségtelenül az ipari forradalommal, és ami nem ért véget, épp ellenkezőleg: az ember elembertelenítésének és matériává, hamuvá, lámpaernyővé, téstávvá redukálásának történetéről beszélek. Az ázsiai és más megapoliszok emberdobozai, ahol még csak felállni sem lehet, és amiket vagyonokért bérelnek ki a munkások, csak hogy közel legyenek a munkahelyükhöz, ahol épp csak a lakbérüket

keresik meg – ezek az emberdobozok tehát az auschwitzi barakkok örökösei, ugyanahhoz a történethez tartoznak. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a németországi Ford-üzemek a haláltáborok tőszomszédságában működtek, szoros szimbiózisban velük. Hitler nagy csodálója volt az elvetemülten antiszemita Henry Fordnak, a fényképét még az íróasztalára is kitette a kancellárián. Ford az az ember, akinek a leghatékonyabban sikerült átültetnie a gyakorlatba Taylor tanításait. Neki támadt azt a zseniális ötlete, hogy autóit azoknak a munkásoknak adja el, akik készítették őket, hogy a termelőből fogyasztót csinál. Ma a globális felcserélés még messzebb megy, a fogyasztót termékké változtatja át: elég csak megnézni, amit a Gafa [*Google, Apple, Facebook, Amazon - a szerk.*] művel.

A Párizsi Magyar Intézetben járva

„Magyarország és a többi visegrádi ország reményeink citadellája” – írta az interjúkérelmemre küldött első üzenetében. Közép-Európa lenne a felcserélés elleni harc utolsó bástyája?

Igen, valóban úgy gondolom, hogy a közép- és kelet-európai országokat a

kommunista megszállás szörnyűségei, a kommunista totalitarizmus beoltották a másik, éppen kibontakozóban lévő és Nyugat-Európában már nagyon is valóságos totalitarizmus, a felcserélés ellen. Marxot parafrázálva úgy mondhatnánk, hogy kísértet járja be Európát, a felcserélés kísértete, és Nyugat-Európában, Brüsszelben a legerősebb a szorítása. A valaha a szabad világhoz sorolt országokban néma elnyomás sújtja a globális felcserélés ellenzőit, akiket hozzám hasonlóan mindenhol elüldöznek, és akik élőhalottakká válnak. A szabadság megfordult az ágyában, táborát, oldalát cserélt. Ha – Isten ments – újra kiépülne a vasfüggöny, a nyugat-európai disszidensek életük kockáztatásával igyekeznének átjutni Keletre. Egyre több barátom meséli, hogy lakást keres Budapesten. Félig tréfásan, félig komolyan azt javaslom Franciaországnak, hogy nyújtsa be csatlakozási kérelmét a visegrádi szövetséghez.

Európában egyre többen emelik fel a hangjukat a tömeges migráció ellen, ám az ön gondolatait megkülönbözteti az az igen egyedi vonás, hogy egy általánosabb perspektívába helyezi őket. Úgy látja, a globális felcserélés (amelybe a lakosságcsere, a Nagy Felcserélés is illeszkedik) a valóságot a hamissal, az eredetét a másolattal helyettesíti, ami az Egyneműsített Emberi Matéria – vagy ahogyan még hívni szokta: az emberi Nutella – kitermeléséhez vezet. Miként kell pontosan elképzelnünk ezt a matériát?

A Nagy Felcserélés nem valamiféle teória, csupán többé-kevésbé megfelelő elnevezése egy gigantikus, vitathatatlan és katasztrofális jelenségnek, a lakosságcsere, a helyettesítés útján történő népirtásnak. A *globális felcserélés* ezzel szemben nagyon is egy elmélet, egy világlátás. Úgy hiszem, a posztindusztriális modernitás emblematikus motívuma a felcserélés, a helyettesítés művelete és ténye: az igazat a hamissal, a valódit a hamisítvánnyal, a bennszülöttet a kívülről érkezővel, a természetet a mesterséggel, a költségeset az olcsóval, a bonyolultat az egyszerűvel, Velencét a Las Vegas-i Velencével, Párizst a pekingi Párizssal, Versailles-t Disneylanddel, a valós világot a turisztikai másolattal, a követ és a márványt a forgácslappal, a fát a műanyaggal, az irodalmat az újságírással, az újságírást a „gyorshírekkel”, a művészetet a tudománnyal, a tudományt a „társadalomtudományokkal”, Európát Afrikával, a kultúrát a szórakozással, a természetet a beépítéssel, a várost és a vidéket az univerzális külvárossal, a zenét a dübörgő zörejekkel, a hegyeket a gépi felvonókkal, a férfit a nővel, a férfit és a nőt robotokkal, az anyákat béranyákkal, az emberiséget a poszt-emberiséggel, a humanizmust a transzhumanizmussal, az emberi fajt az Egyneműsített Emberi Matériával, igen, a termékemberrel, az emberi Nutellával cserélik fel, ezzel a kétes, megállás nélkül gyártott ipari masszával.

Plieux várkastélya, Camus otthona

„Hitler két csoportot irtott ki: 1. a zsidókat, még életében, 2. a fehéreket, azzal, hogy az előző népiirtás által ellehetetlenített bármiféle hivatkozást a fajra” – írja. Hogyan értelmezi ön a faj fogalmát?

Az antirasszisták bűne vagy ostobasága abban állt, hogy a faj szót pontosan ugyanabban a nyomorúságos, pszeudo-tudományos értelemben vették, mint a rasszisták; pedig a nyelvek többségében, de legalábbis a franciában, a szónak rendkívül kiterjedt és összetett jelentése volt, színjászó, rendkívül költői, irodalmi és végső soron kulturális jelentése, amelybe belevegyült a civilizáció, a tájak, a mítoszok, a történelem. Maga az a tény, hogy valaha például *francia fajról* beszélhettünk, ahogy azt évszázadokon át minden francia író és történelmi személyiség tette, bizonyítja, hogy nem rasszista kifejezésről van szó, minthogy ennek a francia „fajnak” kevésbé volt meghatározott etnikai jellege, legalábbis nem több, mint a zsugoriak vagy a műkedvelő festők fájának. Az, hogy a faj szónak a rasszisták és az antirasszisták szűk, tudományos, egyébként pedig igencsak hozzávetőleges definíciókat adtak, lehetővé tette a fajok nemlétét illető dogma kihirdetését, az antirasszizmus és a globális felcserélés szeplőtelen fogantatását, amely maga is elengedhetetlen feltétele volt az etnikai helyettesítésnek, annak, hogy az emberi nemet az antirasszizmus mozsarában őröljék fel. Minden, ami a fajok, az osztályok, a nemek, a művészetek, a szintek, a nüanszok, a különbségek közti határok eltörlésén ügyködik, az Egyneműsített Emberi Matéria kitermeléséhez járul hozzá.

Egy esszémben *Adolf Hitler második pályafutásának* neveztem a diktátor megfordított, mindenütt jelenlévő kísértetként, állandó hivatkozási pontként és *deus ex machina*-ként befutott karrierjét. Hitler a maga terminológiája szerint egy vagy két fajt akart megsemmisíteni, most pedig az összeset szeretnék felszámolni (mindenekelőtt persze a fehér fajt, a legritkébbat, a legtöbb előjoggal rendelkezőt és a legbűnösebbet, hogy az új terminológia kifejezéseivel éljünk). Ez a második pályafutás közvetettebb módon bűnös, mint az első, nem gázosít el senkit, ugyanakkor nagyobb volumenű és hasonlóképpen ipari jellegű. A választhatás, a felcserélés kevésbé központosított, mint maga a földrengés, a náciizmus, ám sokkalta nagyobb területekre terjed ki – ez alkalommal három kontinenst és emberek százmillióit érinti.

A rasszizmus romhalmazzá tette Európát, az antirasszizmus gyűlöletes bádogvárost csinál belőle.

A modern népirtás hatalmas fejlődést ért el az arculatépítés terén, kényesen ügyel az imidzsére. Megértette, hogy *a jó nevében* kell cselekednie: azt a népirtást, amiért nem adnak Nobel-békedíjat, elfuserálták. Emellett azt is felfedezték, hogy nem szükséges többé megölni az embereket, elég helyettesíteni őket. Ez talán tovább tart, ám ugyanolyan hatékony módszer.

Alain Finkielkraut szerint mindenki a Nagy Felcserélésről beszél. Milyenek látja az ön gondolatainak a francia szellemi és politikai életre kifejtett hatását?

Nem létezőnek. Vagy csupán olyannak látom, mint egy aprócska patakocskát, amely a gleccser alatt csordogál, és a közalgó olvadást jelzi előre. A felszínen és a hatalmas jégtömegben azonban igazán semmi sem történik. A lakosságcserét egyszerűen nem szabad nevének nevezni.

A Pireneusok látképe Camus könyvtárszobájából

Ön valaha rendkívüli népszerű volt progresszív körökben, ám az elmúlt években tett állásfoglalásai nyomán kiközösítették. Nemrégiben [interjút közöltünk Alain de Benoist-val](#), aki szerint „*egyres korokban a kiközösítés egyszerűen azt az árat jelenti, amit a szabadságért meg kell fizetni*”, Benoist hozzáteszi ugyanakkor, hogy „*a kirekesztésnek ez a rendszere ma már recseg-ropog, az ideológiai jégpáncél olvadóban van*”. Igaza lenne? Milyen kapcsolata van jelenleg az értelmiségi milióval?

Látja, látja, a jégpáncél... Nagyjából azonos képek vannak előttünk. Semmiféle kapcsolatom nincs az értelmiségi körökkel, elűztek mindenhol, nem hívnak meg sehova, bemocskolnak és megrágalmaznak minden elképzelhető módon, a lehető legborzalmasabb címkéket aggatják rám, persze igaztalanul, *pedofilnak, antiszemitának, holokauszttagadónak* neveznek. Nem létezem. Társadalmi értelemben halott vagyok. Még szerencse, hogy ez elég jól passzol hozzám.

2000-ben botrányt robbantottak ki a France Culture rádió egyik műsoráról tett megjegyzései, amelyben ön szerint túltreprezentáltak voltak a zsidó újságírók. Számos értelmiségi – így például Bernard-Henri Lévy – antiszemizmussal vádolták meg, míg mások – Finkielkraut vagy Emmanuel Carrère – kiálltak ön mellett. Hogyan emlékszik vissza erre az esetre? Van valamiféle tanulság, amit levonna belőle?

Ez az ügy sokkal rosszabb volt, mint ami ma történik velem, mivel egy teljes

félreértésen alapult. Éppen azon az alapon, hogy engem aztán tényleg nem lehetett meggyanúsítani antiszemitizmussal (legalábbis ezt gondoltam), merészeltem rámutatni arra, hogy a hallgatók nagyjából egy százaléka által hallgatott kulturális rádió egyik adását, amelyet *Panoramá*-nak neveztek, és amely elvileg átfogó képet törekedett nyújtani, nevetséges módon kisajátította egy közösség. Szóval tényleg nem mondtam semmi botrányosat, ám ez a jelentéktelen kis bírálat orkánt szabadított el, mivel olyan személy fogalmazta meg, akitől nem vártak ilyet. Sokan belátták, hogy ez vihar egy pohár vízben, hogy mindez mennyire abszurd. Ma viszont semmiféle félreértés nincsen. A legelszántabban gyűlölködő ellenfeleim ostoba és mocskos szitkait kivéve, amiket már említettem, a velem szemben megfogalmazott kifogások tökéletesen megalapozottak:

igen, igen, igen, valóban egész lényemmel és az összes energiámmal elutasítom az inváziót, aminek hazám és Európa ki van téve, szemben állok ezek gyarmatosításával, a Második Megszállással, a Második Kollaborációval, a helyettesítés útján történő népiirtással. Azoknak, akik szememre vetik ezeket a nézeteimet, igazuk van: valóban így gondolkodom, száz százalékgig felvállalom őket. Úgy gondolom például, hogy Afrika ma százszor hathatósabban gyarmatosítja Európát, mint fordítva valaha is történt: a valódi gyarmatosítás, az egyetlen, amely nem visszafordítható, nem más, mint a *demográfiai* gyarmatosítás.

A könyvtárszoba Pliex-ben

Részt vett 1968 májusának eseményeiben a homoszexuális mozgalom tagjaként,

ma viszont úgy tekint 1968-ra, mint egy „nevetséges forradalomra”, annak szimbolikus dátumára, amikor „hatalomra került a kispolgárság, a mímelés osztálya”. Milyen emlékeket őriz a történekről, mi a jelentőségük a nyugati civilizáció történetében?

Valóban úgy gondolom, hogy ezek az események a kispolgárság szimbolikus hatalomátvételét jelezték, az osztályét, amely egylényegű a globális felcseréléssel – ez a jelenség csakis a kispolgárság uralma alatt következhetett be. A kispolgárság a mímelés, a szimulákrum, az általánossá tett *fapadosság* osztálya; még a neve is olyasvalamire utal, ami a legélesebben különbözik tőle. A kispolgárság, ahogy Giorgio Agamben kiválóan megfogalmazta, nem más, mint az a forma, amely alatt az emberiség saját kipusztulása felé halad. Zseniális ötlete abban rejlik, hogy minden erővel *befogad*, ahelyett, hogy kirekesztene, mint minden más uralkodó osztály tette korábban: így aztán nem is létezik rajta kívül semmi, nem is tudná ezt elképzelni, ahogy azt sem, hogy ne úgy gondolkozzunk, mint ő, hogy másképp lássuk a világot, hogy más nyelvet használjunk.

Kulturális értelemben mára az egész világ kispolgárivá lett, ideértve természetesen a hipergazdagok osztályát is.

Gómez Dávila jogosan jegyezte meg, hogy ma csupán a pénz különbözteti meg a gazdagokat és a szegényeket.

„Dante nem látta előre ezt: egy poklot, ahol boldogok vagyunk, vagy jobban szólva: ahol a boldogság maga a pokol” – írja a „szimpátia ideológiája” kapcsán. „Nyitottság a másik felé, open space, tegeződés, „laza” magatartások, kollektív testgyakorlatok, játékok, táncok, harcművészetek, keleti spiritualitás, általános gamification, gyerekesség” – sorolja fel a tüneteit ennek az ideológiának, amely megsemmisíti a civilizáció gondolatát és a forma kultuszát. Ön ugyanakkor rendkívül aktív a Twitteren, amely ennek az ideológiának meghatározó platformja. Mi vonzza ebben a kommunikációs módban?

Először is, a kötöttségek közé szorított irodalom mindig is a gyengém volt. A tweet irodalmi műfaj, akárcsak a haiku vagy az aforizma. Ez ugyanakkor kevésbé igaz, amióta a száznegyven karakterről kétszáznyolcvanra álltak át. Elég szórakoztató tweetekre lefordítani a globális felcserélés elméletét. Több, a tweetjeimet egybegyűjtő kötetet kiadtam már, így például *Az együtt-élés önellentmondás* címűt. Azt viszont nem merném állítani, hogy a Twitter vonz engem. Az igazság az, hogy minden ajtót becsuktak előttem, eltávolítottak mindenhol, már kiadóm sincsen, saját magamnak kell kiadnom és kinyomatnom a könyveimet, időm jelentős részét pedig a bíróság előtt töltöm. Ki kell cselezni a rendszert, kihasználni a gyengeségeit, úgy kell csinálni, mint a dzsúdóban, saját maga ellen kell fordítani az erőit, még ha

tisztában is vagyunk azzal, hogy ezek az erők bármelyik pillanatban ismét ellenünk fordulhatnak és eltiporhatnak bennünket. A Twitter és a Facebook a rendszer részét képezi, akárcsak a bírók és a mainstream média. Egyébként majdhogynem örökösen le vagyok tiltva a Facebookról. Az utolsó előtti alkalommal öt napig tartottam magam, utoljára hat napig, ez volt a rekord. Azért tiltottak le, mert idéztem egy gondolatot de Gaulle tábornoktól, és hozzátettem, hogy ma a sajtóügyekben eljáró törvényszék elé citálnák miatta – ahol már törzsvendég vagyok, és ami ez esetben is elítélt.

„Most értem meg Sartre híres mondatát, miszerint soha nem voltunk olyan szabadok, mint a megszállás alatt. A politikában talán abszolút ostobaság a kétségbeesés, ugyanakkor – és talán elsősorban – nagy nyugalommal, egy gyáva megkönnyebbüléssel ajándékoz meg bennünket, a megbékélésnek egy pillanatával, ami talán az utolsó lesz. Ezután tégy úgy, ahogy csak szeretnél: egy nagy Igen terjed ki a tájra és az életre” – írta naplójába a 2017-es elnökválasztás második fordulójának másnapján. **A politikai aktivizmussal azonban mégsem hagyott fel: tavaly Karim Ouchick-kel megalapította az Európai Ellenállás Nemzeti Tanácsát, amelyhez többek között Václav Klaus is csatlakozott. Lehet ennek a politikai ténykedésnek fogantatója?**

Fogalmam sincs. Remélem. Csak azt tudom, hogy a készülő szörnyűségek, Európa, az európaiak és a civilizációk megsemmisítésének távlata előtt képtelenség, hogy semmit se tegyünk, hogy tétlenül várjunk! Hiszem, hogy ez a harc egy keresztény, zsidó, görög-latin, kelta, germán, skandináv, finnugor, szabadon gondolkodó civilizációért, az egyéni lelkiismeret, a szabad vizsgálat civilizációjáért, szóval ez a harc szükségszerűen *európai*. Beszélgetésünket kihasználva segítségért fordulok önökhöz. Orbán Viktor Magyarországnak döntő szerepe lesz abban, hogy megmentjük, ami még menthető.

Az önök országa afféle világítótorony számunkra napjaink viharában.

Végtelenül boldogok lennénk, ha szilárd erőkkkel képviseltetné magát az Európai Ellenállás Nemzeti Tanácsában.

„Minden irányban jó távolra ellátok”

Mit gondol Emmanuel Macron elnökségéről? Egyesek szerint keményebb migrációs politikát követ, mint amire számítani lehetett.

Macron a közvetlen *davokráciának*, vagyis az emberparknak közvetlenül Davos és a pénzvilág általi igazgatásának tökéletes képviselője, a legjobb, aki csak létezik. Egy ilyesfajta rendszer megköveteli, hogy semlegesítsék az emberi alapanyagot adminisztráló politikai réteget. Macron páratlan hatékonysággal feszül neki a feladatnak: néhány hónap leforgása alatt legyűrte a francia politikai életet harminc éve óta uraló figurákat, ismeretlenekből és másodhegedűsökből alakított kormányt, akik neki köszönhetnek mindent, a nemzetgyűlést megtöltötte a zsoldjában álló, bárgyú marionettfigurákkal, akik két mondatot alig tudnak egymás mellé helyezni, szétrobbantotta a francia politikai életet harminc éve irányító három politikai pártot, felszámol minden helyi hatalmat, megfosztva őket a forrásaiktól és még abban is megakadályozva őket, hogy más úton tegyenek szert azokra, mindenáron privatizálni akar a gazdasági szereplők érdekeinek megfelelően, magánkézbe adná a kórházakat, a vasutat, a társadalombiztosítást, még a rendőrséget és a börtönöket is. Az állam eltűnik, vagyis jobban mondva az állam ő, Macron, ő maga pedig nem más, mint a bankok, a pénzvilág, a Gafa, Davos és így tovább.

Ami a „vártnál keményebb” migrációs politikáját illeti, az csak egy rossz komédia.

Önmagában az a tény is nevetséges, hogy még mindig *bevándorlásról* beszélünk, miközben az etnikai alámerülés zajlik éppen.

A bevándorlás megállítását kívánni a mai Franciaországban olyan, mint a német megszállás megállítását kívánni 1940-ben, amikor a németek már a spanyol határnál voltak. Nem „véget kell vetni a bevándorlásnak”, hanem meg kell fordítani. Az etnikai helyettesítésnek, az elképzelhető legszörnyűbb génmanipulációnak, a huszonegyedik század emberiség elleni büntettének kell véget vetni. Erre pedig a visszatelepítés az egyetlen módszer.

És mit gondol a francia ellenzéki pártokról?

Nincsenek ellenzéki pártok. Az egyetlen komolyan vehető politikai demarkációs vonal a mai Franciaországban és a különböző nyugat-európai országokban egyfelől a felcserélés támogatói, a lakosság megváltoztatásának előirányzói vagy gyáva cinkosai, másfelől a felcserélés elszánt ellenzői között húzódik. Persze utóbbiaknak nincs politikai képviselőjük, a hatalom ügyel erre.

Plieux a távolból

Elszánt védelmezője a magaskultúrának, amit meglátása szerint a felcserélés szellemében az „aljakultúrával” akarnak helyettesíteni. A hetvenes években közel állt az avantgárd körökhöz, többek között Andy Warhollal és Robert Rauschenberggel is kapcsolatban volt, akik annak a pop artnak voltak ikonikus figurái, amely elmosta a hagyományos felosztást magas- és tömegkultúra között. A nyugati kultúra valóban haldokolna?

Igen, most már hivatalosan is. A kultúrát mint az egyenlőtlen világ furcsa

maradványát ma már nyíltan kétségbe vonják, nem tudnak vele kibékülni az egynemű emberi masszát, a Nutella-embert gyártó üzemek. A kultúra szorosan kapcsolódik a nyugati társadalmak történetének polgári korszakához, ami nagyjából a tizennyolcadik század vége és az ezredforduló közé esik; ha emblematikus évszámok kellene, mondjuk azt, hogy 1789 és 1968 közé. Hegel jól látta, hogy már ez a korszak is a művészetek és humaniorák letűnt világát helyettesítette, amelynek eszménye nem annyira a művelt, mint a kiteljesedett ember volt. A kultúra már másodlagos termék a művészet és a gondolkodás történetében. Ám a *Kispolgárság diktatúrája* idején, hogy az egyik könyvem címét idézzem, a kultúra állandó szemrehányás, a megsemmisült világ karsztikus domborműve: el kell tehát tűnnie. Annál is inkább, mert – ahogyan előszeretettel mondani szoktam –

egy nép, amely ismeri a klasszikusait, nem tűrné el zokszó nélkül, hogy a történelem szemétdombjára vessék.

A bárgyúság elengedhetetlen a helyettesítés útján történő népiertáshoz. Ez magyarázza a *Nagy Kultúrafosztást* – a végén még az összes könyvem címét felhozom! –, ennek eszközei pedig a feledésre való oktatás – az iskola –, a tömegek elhülyítése – a televízió, a média –, a drog – nem érdektelen tény, hogy a drogkereskedelem teljes egészében a megszálló kezeiben van. Miközben az iskolában öngyűlöletre, tehát a behódolásra nevelik a felcserélésre ítélteteket, a felcserélőknek a franciák, a tősgyökeres európaiak, a fehérek gyűlöletét tanítják.

Renaud Camus a könyvtára ablakában

Visszavonult a nagyvilági élettől, a plieux-i várkastélyban él. Hogyan telnek ott a napjai? A hamisság uralma előtt tényleg nincs más menekvés, mint félrehúzódni valamilyen vidéki zugba?

Ó, én egyáltalán nem *húzódtam félre egy vidéki zugba!* Ahogy mindig is akartam, vidéken élek, ennyi az egész, egy domb tetején, ahonnan minden irányban jó távolra ellátok.